

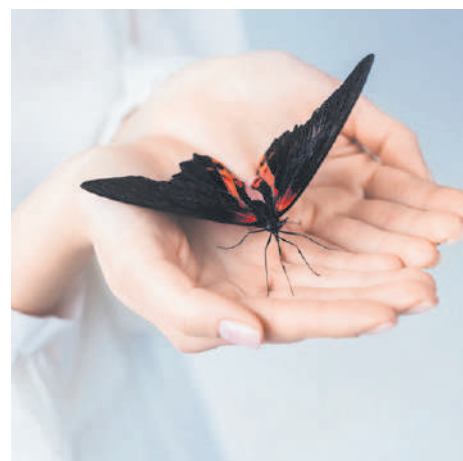

ВІЧНИЙ СКАРБ

ПЕРЕМОГТИ
ЧИ ЗДАТИСЯ?

3

ЕФЕКТ
МЕТЕЛИКА

4

ЗАКОН
ТАЛІОНУ

5

А ДЕ Ж
БОГ?

8

ГОСПОДЬ ГРЯДЕ

В останній час живемо з вами, друзі!
Вже зовсім скоро наш Ісус прийде!
Пробуджуйтеся! Збадьоріться в душі!
Оливу запасайте! Спас гряде!

Збуваються пророцтва всі Господні,
Збентежений сьогодні увесь світ.
Він мимоволі котиться в безодню,
Бо тисне сильно беззаконня гніт.

Природні катаклізми, мори, війни,
Місцями голод, недуги страшні –
Це наше сьогоднішня ненадійне.
Все мовить нам, що вже останні дні.

Радіє ворог. Владу він одержить
Лиш на короткий, нетривалий строк.
В ці непрості часи усім належить
Налагодити з Господом зв'язок.

Чи то життя неждано перерветься,
Чи віч-на-віч побачимо Христа –
Готуймо душу, очищаймо серце,
І не страшно буде темнота!

Не треба нам боятись, християни,
Бо з нами Бог! Він вище темних сил.
Не світові кінець, а темі настане!
А захист наш у тіні Божих крил.

Тримаймо каганці напоготові,
Як мудрі діви, ждімо Жениха!
До смерті будьмо вірними Христові,
Себе ми бережимо від гріха.

Цей світ, як море, пініться, лютує,
А ми в човні пливем по хвилях тих.
Як буря налетить, хто нас врятує,
Таких лякливих, немічних, слабких?

Не підпускайте до сердець тривогу!
Назавжди згинуть сумніви і страх!
Довіртеся всім єством у руки Бога!
Бо перемога вся – в Його руках.

Хіба Своїх дітей Господь покине?
Ніколи не згасьнуть усі ті,
На Нього хто надіється невпинно
І служить ревно у своїм житті.

Готуйся, Церкво, вибрана Невісто!
Бо чути кроки. Ось Жених іде!
Та пам'ятай лише: ніщо нечисте,
Брудне і грішне в Небо не ввійде!

Готуй себе! Вибільюй свої шати
І віру збережи аж до кінця,
Щоби тобі навіки царювати
В оселях всемогутнього Творця.

Катерина Бойко

ТОЙ, ХТО ПРИЙНЯВ СМЕРТЬ В ІМ'Я ЖИТТЯ

Христос воскрес із мертвих... Його воскресіння відбулося саме того дня, коли сніп колихання приносили перед Господом. Понад тисячу років євреї виконували цю символічну церемонію. Люди збирали з полів перші колоски достиглого збіжжя і, коли приходили до Єрусалима на свято Пасхи, цей сніп первоплоду колихали як подячне приношення перед Господом. Лише після цього можна було жати серпом зернові та в'язати в снопи. Принесений Богові сніп символізував жнива. Так і Христос, як перший плід, уособлював велике духовне жниво, котре буде зібране для Божого Царства. Його воскресіння – це прообраз і заповідь воскресіння всіх померлих праведників. **«Бо коли віримо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним» (1 Сол. 4:14).**

Воскреснувши, Христос вивів з могил багатьох в'язнів смерті. Землетрус, який стався в час Його розп'яття, відкрив їхні домовини, а коли Він воскрес, померлі вийшли разом із Ним. Це були Божі співпрацівники, які віддали

життя, звіщаючи істину. Тепер вони мали свідчити про Того, Хто воскресив їх із мертвих.

Під час Свого служіння Ісус повертав мертвих до життя. Він воскресив сина вдови з Наїна, дочку начальника синагоги та Лазаря. Однак вони не були зодягнуті в безсмертя. Воскреснувши, вони залишалися підвладними смерті. А ті, хто вийшов з могил під час воскресіння Христа, були пробуджені для вічного життя. Вони вознеслися разом із Ним як трофеї Його перемоги над смертю й могилою. «Вони, – сказав Христос, – більше не полонені сатани; Я їх викупив. Я вивів їх із могили як перші плоди Моєї сили, щоб вони були зі Мною там, де Я, і вже ніколи не побачили смерті й не зазнали смутку».

Ці люди увійшли до Єрусалима та з'явилися багатьом, проголошуючи: «Христос воскрес із мертвих, і ми воскресли з Ним». Так була увічнена священна істина про воскресіння. Воскреслі святі свідчили про правдивість слів: «Померлі Твої оживуть, воскресне й моє мертве тіло». Їхнє воскресіння було ілюстрацією виконання пророцтва: **«Тому пробудіться й співайте ви, мешканці пороку, бо роса Твоя – це роса зцілень, і земля викине мертвих!» (Ісаї 26:19).**

Для віруючого Христос – воскресіння і життя. У нашому Спасителі життя, яке було втрачене внаслідок гріха, відновлене, бо Він має життя в Самому Собі, щоб оживляти, кого хоче. Ісус наділений правом дарувати безсмертя. Життя, котре Він віддав за людство, Він знову приймає й дає йому. **«Я ж прийшов, – говорить Він, – щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).**

«А хто питиме воду, яку Я йому дам, не матиме спраги повік, бо вода, яку Я йому дам, стане в ньому джерелом води, що тече в життя вічне» (Івана 4:14). «Хто їсть Моє тіло і п'є Мою кров, той має вічне життя, і Я його воскресну останнього дня» (Івана 6:54).

Для християнина смерть не має особливого значення. Ісус говорить про неї як про коротку миттєвість. **«Хто збереже Моє слово, не побачить смерті повік... не скуштує смерті ніколи» (Івана 8:51, 52).** Для християнина смерть – лише сон, мить мовчання й темряви. Життя сховане з Христом у Богові, і **«коли з'явиться Христос – ваше життя, тоді й ви з'явитесь з Ним у славі» (Колос. 3:4).**

Голос Того, Хто вигукнув із хреста: «Звершилося!», був почутий і мертвими. Він проник через кам'яні стіни гробниць і закликав сплячих підвестися. Так само відбудеться й тоді, коли голос Христа пролунає з неба. Цей голос проникне в могили, відкриє домовини, і мертві в Христі підведуться.

При воскресінні Спасителя відкрилися лише деякі гробниці, але під час Його Другого приходу всі померлі праведники почують Його голос і вийдуть до славного безсмертного життя. Та сама сила, яка воскресила Христа з мертвих, воскресить Його Церкву та прославить її разом з Ним понад усякий уряд, понад усяку владу, понад усяке ім'я, яким іменують не тільки в цьому світі, але й у світі майбутньому.

Еллен Уайт

Бог допоможе Своїм дітям у будь-якій надзвичайній ситуації, якщо вони повністю довіряться Йому й сумлінно виконуватимуть Його вказівки.

ПЕРЕМОГТИ ЧИ ЗДАТИСЯ?

Перемоги здобувають не церемонними чи демонстративними діями, а простим послухом найвищому Полководцеві, Господу Небес. Хто покладає свою надію на цього Вождя, той ніколи не зазнає поразки.

Більшість життєвих неприємностей, щоденних, обтяжливих для душі турбот, головного болю, дратівливих чинників – це наслідок неприборканого темпераменту... Найкращий вид управління в цьому світі – це управління собою. Зодягнувшись у прикрасу

лагідного та мовчазного духу, можна уникнути дев'яности дев'яти зі ста неприємностей, які роблять життя таким гірким... Стара людина з її гріховним способом життя має померти в нас, а нова людина, створена за подобою Божою, – оселитися в нашій душі, щоб ми могли справедливо сказати: **«І живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20).**

Перемогти своє «я» складно. Людська зіпсованість будь-якого роду нелегко поступається місцем Духу Христа. Проте всі повинні зрозуміти: якщо вони не здобудуть перемоги через Ісуса Христа, для них не залишиться надії. Перемогу

цю можна здобути, бо для Бога немає нічого неможливого. За допомогою Його підтримувальної благодаті можна здолати недобру вдачу та будь-яку зіпсованість... Ви можете бути переможцями, якщо рішуче візьметеся за справу в ім'я Христа.

У часи випробувань нам треба підбадьорювати й потішати одне одного. Спокуси сатани нині сильніші, ніж будь-коли раніше, бо він знає, що небагато йому залишається часу й що дуже скоро справа кожного буде вирішена: жити йому чи померти. Сьогодні не час занурюватися в безодню смутку та розчарувань, ми повинні встати за будь-яких обставин і повністю покладатися на Всемогутнього Бога Якова... Благодаті Його достатньо, щоб нам пройти через усі випробування. І хоч їх тепер більше, ніж колись, проте якщо ми повністю довіримося Господу, то здолаємо будь-яку спокусу й завдяки Його благодаті вийдемо переможцями.

Коли на нас спрямовані спокуси та випробування, звертаймося до Бога й разом з Ним борімося в молитві. Він не відпустить нас із порожніми руками, але дасть нам благодать і силу для перемоги, щоб вирватися з-під влади ворога.

Кожен наш крок Небо оцінює не за тим, яке зовнішнє враження він справляє, а за нашими внутрішніми мотивами.

А Я ЛЮБЛЮ ПРОСТИХ ЛЮДЕЙ

А я люблю простих людей,
Таких, які говорять щиро,
Які сміються до дітей,
Не мріють про розкішну віллу;
Які не доліки свої
Знаходять сили визнавати.
У них всередині бої
Ведуться з темінню завзято.
А я люблю людей простих,
Які уміють пробачати;
Таких, що бачать власний гріх
І вміють вчасно промовчати.
Людей, які живуть життям,
Саме живуть, а не існують.
Ім не потрібен зайвий крам,
Вони кохання не купують.
Людей, які своє плече
Підставляють у скрутну годину
І не згадають вам про це,
Як час якийсь по тому сплине.
Людей, що світяться добром,
Говорять правду просто в очі;
Не зловживають за столом
І помсти кривдникам не хочуть.
Людей, які брудні плітки
За спиною не стануть плести.
Вони не слухають чутки,
Хай хто б хотів про щось донести.
А я люблю людей простих,
Таких, які книжки читають,
І вигадають перший сніг,
І визнають, чого не знають.
Людей, які цінують мить,
Вони чекають на суботу.
У них в очах вогонь горить,
А в серці – віра і турбота.
А я люблю людей простих,
У чомусь геть неідеальних,
Але справжнісіньких, живих!
Не слід сприймати це буквально.
Люблю людей, які лице
Своє за маску не ховають.
Люблю людей – кричу про це!
Кому? Навіщо? Я не знаю.
Я вірю в силу тих людей,
Незримо сховану у них,
Що серцем рветься із грудей.
А я люблю людей простих.
І час мине і змінить світ
До непізнаності всюди,
Але не зникне вічний слід,
Який залишать світлі люди.

Інелла Огнєва

ПОМОЛИСЬ ЗА КОГОСЬ, ЯК ЗА СЕБЕ

Коли любов Христа наповнює серце, то вона, подібно до чарівних пахоців, не може залишитися прихованою.

Помолись за когось, як за себе,
За чиїсь потреби, як свої.
Стане легше йти йому до неба
По молитві, що неслась в тиші.
Лише згодом зможеш зрозуміти
Силу молитов, твоїх й чужих.
За той час не будеш ти жаліти, –
Біля ніг Ісусових святих.
Помолись за когось, як за себе,
Біль його хоч трошки зрозумій.
Бо й Ісус також моливсь за тебе.
Так, як Він і ти, мій друже, дій!

Надія Єндрис

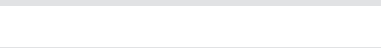
ПСАЛОМ 91

¹ Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, ² той скаже до Господа: «Охороно моя та твердине моя, Боже мій», – я надіюся на Нього! ³ Бо Він тебе вирве з тенет птахолава, з моровиці згубної, ⁴ Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти! Щит та лук – Його правда. ⁵ Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ⁶ ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, – ⁷ впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде!.. ⁸ Тільки своїми очима подивися, – і заплату безбожним попобачиш, ⁹ бо Господа, охорону мою, Всевишнього ти учинив за своє пристановище! ¹⁰ Тебе зло не спіткає, і до намету твого вдар не наблизиться, ¹¹ бо Своїм Ангелам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, – ¹² на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги! ¹³ На лева й вужа ти наступиш, левчука й крокодила ти будеш топтати! ¹⁴ «Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, – бо знає ім'я Моє він; ¹⁵ як він Мене кликатиме, то йому відповім, Я з ним буду в недолі, врятую його та прославлю його, ¹⁶ і довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє!»

ПОВАЖАЙТЕ СЕБЕ

Поважайте себе, бо ви дорого куплені. Почуття провини треба залишити біля підніжжя Голгофського хреста. Постійне усвідомлення своєї гріховності отруює джерела життя та істинного щастя. Ісус каже нам: «Поклади все це на Мене. Я забираю твої гріхи й дарую тобі мир. Не відмовляйся від почуття власної гідності, бо Я викупив тебе ціною власної крові. Ти Мій. Я зміцню твою слабку волю й звільню тебе від докорів сумління за скоєні гріхи».

ПЕРЕБУВАЙ З НАМИ, ГОСПОДИ

Перебувай з нами, Господи, збережи й помилуй нас.

«Так говорить Господь Саваот: Коли дивне це в очах останку народу цього за цих днів, чи ж воно буде дивне в очах Моїх? промовляє Господь Саваот.

Так говорить Господь Саваот: Ото Я спасу Свій народ із східного краю та з краю заходу сонця.

І спроваджу Я їх, і вони будуть пробувати в середині Єрусалиму, і стануть народом Моїм, а Я стану їм Богом у правді та в праведності» (Зах. 8:6–8).

ЕФЕКТ МЕТЕЛИКА

Існують два явища, які називають «ефектом метелика». Вони різні, але обидва важливі.

Суть першого: незначний вплив спричиняє значні зміни. Назва «ефект метелика» походить з оповідання Рея Бредбері «Іgrim-нув грим», де загибель метелика в минулому змінює події майбутнього. А науковці (Пуанкаре, Лоренц) помітили, що в реальному світі незначна зміна призводить до значних наслідків. Так, зміна поведінки однієї «маленької» людини в підсумку змінює всю систему життєустрою.

Від такої «дрібниці», як, наприклад, рішення обманути чи

сказати правду, промовчати чи відповісти (і як саме відповісти), залежить, як і з ким ми матимемо справу. Житимемо в довірі чи підозрі, у страху чи спокої, у коханні чи злості. А якщо продовжити ланцюжок наслідків, від такої «молекули», як я чи ви, залежить склад і властивості всієї «речовини» – усього суспільства.

Такою є «хімія» суспільних стосунків: люди реагують на все, що їх оточує. А оточують їх здебільшого інші люди, тобто ми з вами. Які ми, така й атмосфера довкола нас. Після спілкування з одними людьми заряджаєшся енергією, вірою, бачиш можливості, а поспілкувавшись з іншими,

відчуваєш безнадію, пригніченість чи страх. Вплив людини буває явним, прямим, а буває й «атмосферним», прихованим. Однак він завжди є.

Якщо ми хочемо змін, треба розуміти: наші «маленькі» рішення та справи породжують вагомі наслідки – і для нас, і для інших.

І є другий «ефект метелика», який краще назвати «ефектом крил». Ось його суть: коли гусінь перетворюється на метелика, він повинен сам порвати свій кокон – зсередини, власними крилами. У жодному разі не можна «допомогати» метелику, надрізаючи його кокон зовні. Адже тоді він не натренує своїх крил, і вони не будуть готові до польоту. Такий метелик загине.

Це стосується не лише метеликів, а й людей. Коли нам потрібні зміни в житті, не слід чекати на когось, хто б «розрізав» зовні «кокон труднощів», який заважає нам розправити крила. Потрібно тренувати свої «крила» – свою волю, розум, характер, віру – настільки, щоб порвати «кокон проблем» самим, зсередини.

Наше життя – саме наше. Є наші рішення та їхні наслідки. Отже, для змін на краще нам потрібно вчитися приймати рішення, що змінюють наше життя на краще. Це наш шлях, і пройти його можемо тільки ми самі.

Максим Котольський

ПСАЛОМ 94

¹ Бог помсти – Господь, Бог помсти з'явився, – ² піднесися, о Судде землі, бундючним заплату віддай! ³ Аж доки безбожні, о Господи, аж доки безбожні втішатися будуть? ⁴ Доки будуть верзти, говорити бундючно, доки будуть пишатись злочинці? ⁵ Вони тиснуть народ Твій, о Господи, а спадок Твій вони мучать... ⁶ Вдову та чужинця вбивають вони, і мордують сиріт ⁷ та й говорять: «Не бачить Господь, і не завважить Бог Яковів...»

⁸ Зрозумійте це ви, нерозумні в народі, а ви, убогі на розум, коли наберетеся глузду? ⁹ Хіба Той, що ухо щепив, – чи Він не почує? Хіба Той, що око створив, – чи Він не побачить? ¹⁰ Хіба Той, що карає народи, – чи Він не скартає, Він, що навчає людину знання? ¹¹ Господь знає всі людські думки, що марнота вони!

¹² Блаженний той муж, що його Ти караєш, о Господи, і з Закону Свого навчаєш його, ¹³ щоб його заспокоїти від лиходення, аж поки не викопана буде яма безбожному, ¹⁴ бо Господь не опустить народу Свого, а спадку Свого не полишить, ¹⁵ бо до праведности суд повернеться, а за ним – всі невинного серця!

¹⁶ Хто встане зо мною навпроти злостивих, хто встане зо мною навпроти злочинців? ¹⁷ Коли б не Господь мені в поміч, то душа моя трюхнула б не лягла в царство смерті!... ¹⁸ Коли я кажу: «Похитнулась нога моя», то, Господи, милість Твоя підпирає мене! ¹⁹ Коли мої думки болючі в нутрі моїм множаться, то розради Твої веселять мою душу!

²⁰ Чи престол беззаконня з Тобою з'єднається, той, що гріх учиняє над право? ²¹ Збираються проти душі справедливого, і чисту кров винуватять. ²² І Господь став для мене твердиною, і мій Бог став за скелю притулку мого, ²³ і Він їхню силу на них повернув, і злом їхнім їх нищить, їх нищить Господь, Бог наш!

Насправді вихід не в тому, щоб ховатися від обставин і не чути поганих новин. Є дивовижна надія, незалежно від того, що нас чекає попереду.

М. Крупський

Найскладніша школа – це школа життя.

Ніколи не знаєш, у якій ти класі й коли наступний іспит. Ти навіть списати не можеш, тому що ні в кого більше немає твого варіанта.

Істина не припиняє бути істиною, навіть якщо її не визнає більшість.

Бенедикт Спіноза

ЗАКОН ТАЛІОНУ

Закон таліону, або рівнозначної відплати, – око за око, зуб за зуб – не обмежується часами Мойсея. Сьогодні кримінальні кодекси багатьох країн складені за тим самим принципом.

Іранка Амене Бахрама навчалася в університеті на факультеті електроніки. Її однокурсник Машид Мовахеді залицявся до неї, але дівчина не відповіла йому взаємністю. Два роки він переслідував її, а одного дня, коли Амене чекала автобус на зупинці, облив її обличчя сірчаною кислотою.

Дівчина осліпла на обидва ока, обличчя залишилося спотвореним. За ісламськими законами, суд виніс вирок рівнозначної відплати – очі за очі.

У призначений день Машиду ввели анестетик, щоб потім закапати в кожне око по п'ять крапель сірчаної кислоти й у такий спосіб позбавити його зору. Останньої миті Амене сказала, що прощає нападника. Її рішення взяли до уваги, і Машид залишився зрячим. Суд зобов'язав його виплатити чималу суму за лікування Амене.

Прощення дівчини переважило закон таліону.

У давнину закон таліону застосовували не для того, щоб люди мстилися, а для того, щоб захистити винного від непропорційної відплати. Вислів «око за око, зуб за зуб» уживається в Біблії тричі (див. Вих. 21:24; Лев. 24:20; П. Зак. 19:21) і завжди в контексті закону – це підстава, на якій суддя чи суд виносить рішення. Цей принцип не можна було застосовувати в міжособистісних взаєминах. Закон таліону може здатися жорстоким і немилосердним, але він був призначений лише для контрольованого застосування в юридичній сфері.

Для суспільства, яке визнавало закон рівнозначної відплати, Ісус запропонував дещо революційне: не платити злом за зло. Скільки міжособистісних проблем можна розв'язати, застосувавши цей принцип! Проте як можна, щоб жертва, яка постраждала від ненависті та жорстокості, не відповіла злом на зло? З людського погляду це неможливо, а з Божественного – усе можливо.

Просіть Бога зробити вас спроможними не відповідати злом на зло та пам'ятайте: **«Адже то Бог за Своєю доброю волею викликає у вас і бажання, і дію» (Филп. 2:13), «Нікому не платіть злом за зло, дбайте про добро перед усіма людьми» (Римл. 12:17).**

СМЕРТЬ ІСУСА ХРИСТА

Смерть Ісуса Христа стала унікальною подією в історії Всесвіту: уперше помирала цілком безгрішна Особистість. Від часів Адама кожна людина була грішною, тому смерть була закономірною. Однак Той, Хто без гріха, не повинен бути мертвим (як той, хто не скоїв злочин, не повинен сидіти у в'язниці). Не було жодних підстав для того, щоб Христос залишився мертвим, тому Він воскрес. І слова Божого Закону тепер звучать так: **«Адже запла-та за гріх – смерть, а Божий дар благодаті – вічне життя в Ісусі Христі, нашому Господі» (Римл. 6:23; див. ще Римл. 5:18).**

Ісус зробив усе, що міг зробити як Спаситель. Залишилося те, що можемо зробити тільки ми: визнати свої гріхи та прийняти викуплення, яке подарував нам Ісус. Той, хто увірував у Христа, отримує прощення гріхів, мир з Богом та вічне життя в Божому Царстві. Таким є План спасіння, який Господь передбачив для нас.

Ні самовиправдання, ні висока самооцінка, ні спроби самотужки стати святими не можуть спасти нас від гріха, який усередині нас. Тільки Сам Бог може подарувати нам праведність, бо Він єдиний, Хто має цю праведність. Як же Бог дає нам її? Він називає праведниками тих, хто вірує в Христа, посланого для нашого спасіння. **«І в нікому іншому немає спасіння, бо під небом немає іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися!» (Дії 4:12).** Ісус, Божий Син, ставши Людиною, помер за наші гріхи й воскрес для нашого виправдання. Він – наш єдиний справжній Спаситель.

ДАЙ БОЖЕ МИРУ

Дай, Боже, миру,
Пошли нам спасіння!
Хай ворог відступить,
Хай мають прозоріння,
Хто Знищити Землю
Святу замахнувся!
Дай, Боже, щоб розум
До них повернувся!

Не високо мудруй,
Але твердо держись,
А хто правду лама,
З тим ти сміло борись!
Не бажай ти умом
Понад світом кружить;
А скоріш завізьмись
В світі праведно жить.

Іван Франко

Ми повинні утримувати страх у вуздечці й вивільнити всю наявну в нас НАДІЮ.

Роберто Баденас

НАМ ПИШУТЬ ЛІЛЕЯ

Квіти радість приносять людині давно,
За красу цінять їх справедливо.
Та лілею оцю все одно
Виділяють між ними, як диво.

Вона вся – неземна чистота,
Я боюсь доторкнутись руками.
Мені райська її красота
Все миліша стає із роками.

У воді розкошує вона –
Квітка неба, в красі незбагненна,
Зачарована в казці жона,
Що навіки з Христом заручена.

Рідна церкво, лілеє моя!
Будь стійка ти у вірі Христовій.
Хай вся сила й надія твоя
Оновляються в Божому Слові.

Микола Мозговенко

ЖИВА ВОДА

Ми пізнаємо цінність води,
тільки коли криниця висихає.
А чи цінуємо ми благосло-
венну щоденну можливість
пити живу воду Божого
Слова та чути Його голос?
Як пише пророк Амос:
**«Ось дні настать, –
говорить Господь Бог, –
і голод пошлю Я на зем-
лю, – не голод на хліб, і не
спрагу на воду, але спра-
гу почути Господні слова!
І будуть ходити від моря
до моря, і з півночі до scho-
ду блукатимуть, щоб
знайти слово Господа, –
та не знайдуть його!»**
(Амоса 8:11, 12).

ГРІХИ ВСЬОГО СВІТУ

**«А Він був ранений за наші
гріхи, за наші провини Він му-
чений був, – кара на Ньому була
за наш мир, Його ж ранами нас
уздоровлено!» (Ісаї 53:5).**

Деякі люди мають дуже обме-
жене уявлення про викуплен-
ня. Вони вважають, що Христос
зазнав лише незначної частини
покарання за порушення Божого
Закону. На їхню думку, хоч Син
Божий відчував на Собі гнів Свого
Отця, Він усе ж таки протягом усіх
Своїх мук і страждань мав свід-
чення, що Отець любить і при-
ймає Його, що за брамою гробни-
ці перед Ним відкривалася славна
надія, і Він мав ясні докази того,
що в майбутньому на Нього че-
кає слава. Це найбільша помилка.

Найсильніші страждання завдава-
ло Христу усвідомлення того, що
Отець гнівається. Ось чому Він пе-
режив такі сильні душевні муки,
про які людина може мати лише
слабке й неповне уявлення.

У багатьох людей історія про
поблажливість, приниження та
жертву нашого Господа не викли-
кає глибшого інтересу, ніж історія
смерті мучеників Христових. Адже
багато хто помирав під повіль-
ними тортурами, інших так само
стратили шляхом розп'яття. Чим
же смерть дорогого Сина Божого
відрізняється від смерті цих муче-
ників?.. Якби страждання Христа
обмежувалися лише фізичним бо-
лем, тоді Його смерть була б не
боліснішою, ніж смерть інших

мучеників. Проте фізичний біль
становив лише незначну частину
страждань Сина Божого. На Нього
були покладені гріхи всього світу,
і Він відчував гнів Свого Отця, бо
приймав на Себе відплату за Його
порушений Закон. Саме це скру-
шило Його Божественну душу...

Розділення між Богом і люди-
ною, до якого призвів гріх, повні-
стю усвідомив і відчув на Собі не-
винний Голгофський Страдалець.
Сили темряви пригноблювали
Його. Жоден промінь світла не
осявав Його майбутнього...
Саме в цей страшний і похму-
рий час, коли Отець приховав від
Нього Своє обличчя, коли легіони
злих ангелів оточили Його, коли
гріхи всього світу були покладені
на Нього, з Його вуст зірвали-
ся слова: **«Боже Мій, Боже
Мій, чому Ти Мене покинув?»**
(Мате. 27:46).

**Порівняно з досягнен-
ням вічного життя, будь-
які інші людські здобутки
та звершення здаються та-
кими незначними!**

ЦВЯХ

У Маршака є вірш про те, як у кузні не знайшлося
одного цвяха. «Не було цвяха – зникла підкова. Не
було підкови – кінь зашкутьгав. Кінь зашкуть-
гав – командир убитий. Кіннота розбита – армія
біжить...» І все тому, що хтось не подбав, щоб у
кузні було достатньо цвяхів. Дрібниця? Так, але це
та сама «молекула», яка змінює «склад речовини»,
змінює всю картину подій. А той, хто мав подумати
про цвяхи, мабуть, думав, що від нього нічого не
залежить.

Ми часто так думаємо: «Я маленька людина. На
що я можу вплинути?» Проте кожна «маленька лю-
дина» має свій «цвях», за який вона відповідає. І від
цих наших «незначних» справ залежить результат
тієї чи іншої життєвої «битви». Нашої особистої або
великої, історичної.

Любіть одне одно-
го. Піклуйтеся про інших.
Дбайте про них так само-
віддано, щоб часом завда-
вати незручностей собі за-
ради того, щоб допомогти
їм. Дивіться на людей
як на дорогоцінних, вічних
і унікально створених
Богом. Будьте терплячими,
поблажливими та доб-
рими. Прощайте. Служіть.
Моліться. Слухайте. Плачте.
І говоріть про надію, про
люблячого Ісуса...

Кожна людина має не-
розкриті риси характеру, які
повинні бути виявлені за
допомогою випробування.

ДІВЧИНА З ЯНГОЛЬСЬКИМ СЕРЦЕМ...

Юна поетеса з міста Буча.
Її вже з нами немає, але
вона залишила свій скарб –
глибоку за змістом поезію, яка
розчулює людські серця та
відкриває Бога.

«Взагалі все моє життя – це
справжнє диво, правду кажу.
Мене взагалі не мало бути
на цьому світі, а я народилася
лише завдяки маминій вірі».

Інелла Огнєва

У кожного свій власний біль,
Якого іншим не відчуті...
Для всіх незримий вічний бій,
Своя невидима отрута...
Нам всім по різному болить
Ось те «гірке» своє у грудях.
Та хтось тримає і мовчить,
А хтось зривається на людях.
Нам не збагнути глибини
Чужого сорому чи страху.
Ось ту незримую таїну,
Яка об груди б'ється птахом.
Нам не побачить ті думки,
Які так легко приховати...
Зі слізьми витерти з щоки...
Та нам під силу врятувати!
І я в це вірю – кожен з нас
У серці має дивну силу
Крізь втому й темряву образ
В очах помітити зневіру.
І замість осуду в думках,
Згадать, що всім буває важко.
І часом правда не в словах
І не у посмішках, чи масках...
А людям треба теплота,
Хоч і підем за них до бою...
Та наша щира теплота
Їм замінити здатна зброю!
Згадайте, плачемо тоді,
Коли ховають сльози стіни.
Не стійте осторонь в біді,
Врятуйте вірою людину!
Щасливі люди не крадуть
І не пліткують за спиною.
Нам всім болить – у цьому суть!
Ми всі стомилися від болю.
А часто кілька теплих слів,
Прощення й щире розуміння
Дарують сильну пару крил
Стають незримим тим спасінням!
Коли на зло і темний гніт,
Відповісте теплом і світлом,
Можливо, в комусь цілий світ
Під силу стане вам змінити...
Так, ми не бачимо всього...
Душевні недра – найтемніші...
Та в нас є сила – це любов!
Давайте станемо добріші!
Тоді увесь душевний біль
Розділим навпіл, а, можливо,
Нарешті спинемо свій бій
Добром створивши справжнє диво!

Заснула мати з сином на руках
Під тихий стукіт рідного серденька,
З солодким ароматом на губах
Цілованих тих ручечок маленьких.
Заснула неглибоким легким сном,
Розплющити щомить готова очі,
Зігріта невимовним тим теплом,
Якого не напиться досхочу.
Лягли незримі зморшки на чоло,
Скуйовджене волосся у пучечку,
Та їй ніколи краще не було,
Як чути стукіт рідного серденька...
А сукня в шафі пилом припада,
У тувельках павук знайшов домівку...
Можливо хтось подумав би: «Шкода...»
Та в неї тільки крихітна голівка
Щоночі і щоденно у думках
І синове кумедне булькотіння.
Вона готова спати на ногах,
Здригаючись від вітру шелестіння.
Готова їсти кашу з молоком
На ранок, на обід і на вечерю,
Щоб тільки був синочок під крилом
Щоранку і щоночі разом з нею.
Вона готова весь нелегкий шлях
Пройти, переповзти, перелетіти,
Лиш тільки б свого сина, ніби птах,
Змогти від всього світу захистити.
Не сила її буде зрозуміть
Всім тим, хто не пізнавши материнства,
Захоче її в чомусь осудити,
Вершить над нею стануть судочинства.
Ніколи не збагнуть вони, чому
У втомі й хвилюваннях розквітає,
Всміхається з усього і всьому,
Стоїть ледь на ногах – проте літає.
Як може вона котрий день без сну
Світлитися зсередини красою?
Ховає її серце таїну
Любові, що сильніша є за зброю!
У ній є щось вагомій за красу,
Цінніше за багатства всього світу.
Це сила, що не кориться часу,
Це сила, що її дарують діти!
Незвіданої сили почуття,
Тепло, що здатне кригу розтопити,
Продовження і сенс твого життя,
Ця сила неймовірна – наші діти!

Заснула мати з сином на руках,
Малесенька долонька на зап'ясті.
Дарує Бог тернистий людям шлях
І разом з тим – найбільше в світі щастя!

Минають дні, зникають люди.
Нестерпно гірко на душі,
Неначе лезом ріже груди,
І теплі спогади усі
Шматують серце без упину.
Здавалось, буде так завжди...
Відкривши душу для людини,
Ти не продумаєш ходи
На той випадок, як настане
Глибока темін на душі
І просто маревом розтануть
Міцні обіцянки усі.
На жаль, немає жодних ліків,
Які полегшили б той біль
Такий небачено великий.
Багато маємо надій
На тих людей, яких впускаєм
У власні душі. Водночас,
На жаль, так часто забуваєм:
Не всі призначені для нас!
Багато з тих, хто з нами поряд,
Насправді зовсім і не ті,
Із ким проляже наша доля.
Від того зради є в житті...
Ми так бездумно поспішаєм
Відкрити душу для усіх,
А потім болісно страждаєм,
Провину пишучи на них...
Але насправді маєм самі
Навчитись трішечки чекать
І не судити по рекламі,
А справжнє серце пізнавать!
Слова солодкі – ще не привід
Умить розтанути, мов лід.
І вчинки влєсливо красиві,
Можливо, просто вдалий хід.
Господь створив для вас Людину!
Ви Богом з'єднані в душі,
Вона на світі цім єдина!
На жаль, так часто ми усі
Так поспішаємо... Для чого?
На все у Господа свій час!
Відкрийте серденько для того,
Хто не залишиться у вас
Одним із гостей, залишивши
Лише натопані сліди.
Так часто плачем, поспішивши,
І в серці творимо суди.
А потім з ранами обходим
Насправді відданих людей,
Холодні, начебто із льоду,
Із тихим осудом очей.
Я прошу – просто відпускайте
Усіх, так названих, «гостей»!
І Богу славу воздавайте
За те, що мали цих людей.
На вам дарованому шляху...
Вони навчають цінувать,
Нехай і ріжуть душу цвяхи,
Навчимося просто відпускать!
Повірте: кожного чекає
Його частинка у житті!
Така людина не зникає,
Із нею, наче в укритті,
Умить опинетесь від всього:
Від цього світу і «гостей»...
Прощу- довіртеся щиро Богу,
Він сам готує нам людей!
Не треба зразу закривати
Свої поранені серця,
Давайте з вірою чекати
Найкращу долю від Творця!
Минають дні, зникають люди,
Звільняють місце у душі
Для тих, з ким в радості забудем
Нестерпні спогади усі;
Для тих хто точно не покине
І буде поряд в кожну мить!
Для тих, хто витягне зі спини,
Той ніж, що болісно саднить...
Для тих єдиних найрідніших,
Творцем призначених для нас!
Господь ніколи не залишить,
Він потурбується про вас
Довіртеся Богові й чекайте,
А дочекавшись, – бережіть!
І самі, прошу, не ставайте
Чиймись «гостями» на мить...

А ДЕ Ж БОГ?

23 січня 2020 року група науковців ухвалила рішення про те, що стрілки годинника Судного дня необхідно перевести на 100 секунд уперед. Це було пов'язано з тим, що ризик ядерних загроз, а також кліматичних змін у світі ще більше зріс. Після 24 лютого 2022 року ми запитуємо себе: «А де ж стрілка годинника Судного дня тепер?» Люди страждають, люди залишають свою країну, люди втрачають своїх близьких і рідних. І ми запитуємо: «Господи, а коли настане година Суду для того, щоб запанувала справедливість?» Через чотири дні після початку війни ми з колегою з Адвентистського агентства допомоги та розвитку прибули до Румунії для того, щоб організувати масштабний проєкт допомоги тим, хто постраждав унаслідок цієї жакливної війни.

Коли я був на кордоні, мені було дуже боляче дивитися на те, як люди тікають від цієї жорстокої навали, не маючи із собою нічого. Там, на кордоні, я отримав відповідь на запитання, яке сьогодні лунає всюди: «А де ж Бог?»

«Де Бог, коли танки розстрілюють житлові будинки?»

«Де Бог, коли горять машини з розстріляними сім'ями всередині?»

«Де Бог, коли діти помирають у підвалах від зневоднення?»

«Де Бог, коли люди помирають від голоду й холоду в бомбосховищах?»

«Де Бог, коли російські солдати гвалтують наших юних дівчаток?»

«Де Бог, коли танком їздять по замордованих до смерті українцях?»

Перелік цих запитань нескінченний...

На кордоні ми зустріли дуже багато волонтерів. Ці люди залишили свою зону комфорту, щоб послужити великій кількості людей. Їхні очі горіли любов'ю та палким бажанням змінити на краще життя тих, хто тікає від війни. Мене вразило, скільки люди жертвують: продукти харчування, засоби гігієни, одяг, взуття. Вони моляться за переселенців, допомагають їм знайти місце проживання, влаштуватися на роботу, надають психологічну допомогу, щоб люди могли побороти страх, сльози та мати надію.

І тоді я сказав: «Ось де Бог! Він поруч... Він поміж цих страждань, утрат, болю й сліз».

Одна жіночка розповіла мені, що за чотири дні війни через її будинок пройшло понад 100 біженців, яким вона пропонувала перепочити, переночувати, щоб потім вони мали сили прямувати далі. Ось де Бог – у серцях цих відкритих і люблячих людей.

Господь страждає разом із нами. А ще більше Він страждає від того, що інші Його діти оскаженіли й чинять таке зло, руйнують, спляють і скоюють наджорстокі злочини.

Коли ж буде покладено край усім цим стражданням? Те, що Біблія називає Судом Божим, виправить справедливість. Біблія говорить про те, що настане той день, коли знову прийде Господь. Однак питання багатьох сьогодні: чи справді Він втрутиться в історію нашої планети? Яка позиція Бога щодо цього? Яка реальність? Біблія говорить однозначно: «Христос повернеться!»

Ми можемо жити надією, не втрачаючи віри йти вперед, навіть переживши страшні події в нашому житті, навіть якщо наша Батьківщина у вогні. Нам здається, що немає виходу, але ми можемо зберігати спокій. Ми можемо мати надію та впевненість у Тому, Хто ніколи не зраджує.

Я згадав історію випробування віри Авраама. Одного разу Бог запропонував йому шлях віри, закликавши залишити все: свій дім, своїх рідних – і піти до країни, яку він не знає. І Авраам погодився. Пізніше Господь пообіцяв дати Авраамові землю, вчинити великий народ з його нащадків. Проте згодом Авраам почав ставити Богові критичні запитання, тому що нічого не відбувалося. Навпаки, з'явилися ще гірші обставини. Почався голод, узагалі не було що їсти. А Бог обіцяв йому благодатну землю. Щось пішло не так у житті Авраама.

Я згадую мого сусіда, з яким ми жили в Ірпені. Ми розмовляли з ним нещодавно, і він мені показав світлини свого повністю спаленого будинку, нового будинку. Ми заселилися в нього майже одночасно. Новий квартал, гарне та спокійне місце. Сьогодні він мені пише, що втратив усе, на що вони заробляли з дружиною

багато років. Та є люди, які втратили ще більше – своїх рідних. Їх найбільше непокоїть запитання: «Що далі?», «Як жити далі?», «За що нам це все?», «Від чого нам далі мати радість у житті?» Авраам теж не знав, що буде далі... Він просто йшов шляхом віри й впевненості в Господі. Я закликаю вас і далі йти шляхом віри, навіть коли сум стискає груди й сумніви заважають бачити Бога перед собою. Можливо, ці сумніви навіюють вам думки, чи є взагалі Господь. Читаючи Біблію, ми бачимо, що багато героїв ставили схожі запитання: «Боже, а де ж Ти?»

У 23-му розділі книги Буття описані весь біль і трагізм ситуації, у якій опинився Авраам. Він схилився й гірко плакав над Сарою. Плакав через те, що дружина померла, а він навіть не мав, де поховати її тіло. А Бог обіцяв, що дасть йому землю. Зрештою Авраам пішов до місцевих власників землі, які були поганями, і почав з ними домовлятися. Він сказав: «Дайте мені землю», – так обіцяв йому Господь.

Люди тієї країни, знаючи й поважаючи Авраама, просто так готові були надати йому землю, щоб він поховав свою небіжчицю. Проте Авраам наполіг, щоб купити цю землю для поховання Сари. Що ж допомогло Аврааму пережити ці складні обставини? Передусім він покладався на Божі пророцтва. Він знав, що обітниця Божа буде однозначно виконана, але пізніше. У цій впевненості він купує землю, знаючи, що настане час, коли його нащадки стануть господарями всієї країни.

В 11-му розділі Послання до євреїв ми читаємо, що Авраам вірою підкорився покликанню піти до країни, яку мав отримати в спадок. У нашому житті може бути невимовний біль, трагічні події... Проте головне питання – куди ми йдемо, як народ? Яке наше покликання?

Я впевнений, що наше покликання в цей скрутний час бути Його руками на цій землі серед страждених, бути Його очима, бути Його серцем. Тому що Бог близький до нас! Господь чітко засуджує тих, хто чинить насильство! Господь чітко засуджує тих, хто несправедливо нищить усе живе! Господь чітко засуджує тих, хто вбиває своїх ближніх! І сьогодні біблійна позиція така: Бог проти війни, Він засуджує, коли кривдять невинного! Він прийде на Землю, і відбудеться Суд Божий! Проте сьогодні Господь хоче бути тут зі Своїми дітьми, які страждають, допомагати їм і спасати їх. І до цього Він закликає нас, щоб це стало нашим покликанням.

Авраам знав своє покликання й йшов уперед навіть тоді, коли було дуже важко. І мене надихає наступний 24 розділ книги Буття, коли Авраам говорить до свого слуги: «Заприсягни, що ти не візьмеш жінки для сина мого з-посеред дочок хаанаєнина». Це, власне, ті, у кого він придбав землю. Авраам наполягає: «Ти підеш до краю мого, і до місця мого народження, і візьмеш жінку для сина мого, для Ісака». Він залишається вірним Богові та пророцтву, маючи впевненість, що обіцяна земля належатиме тільки його народу.

Там, на румунському кордоні, я згадав цю історію, яка дала мені надію на те, що переможе справедливість, переможе Господь, переможе свобода, зокрема й релігійна. Господь проти тих, хто вбиває ближнього! Господь проти тих, хто керує антихристиянською системою! Господь проти тих, хто війною йде на ближній народ! Бог зруйнує всі системи, які постають проти Нього! «Сильні» світу цього мають владу сьогодні, а ми матимемо владу завтра!

Господь змінить усе у вашому житті на краще! Настане той день, коли Христос повернеться на нашу Землю і відновить справедливість! Він засудить тих, хто чинив і чинить несправедливість! Він відновить життя! Він знову подарує нам зустріч із рідними і близькими, яких ми втратили. Настане той день, коли ми повернемося на батьківщину до свого Небесного Отця, Котрий дає нам надію, впевненість та зцілення.

В'ячеслав Дем'ян

Я ДЯКУЮ ТОБІ

Я дякую Тобі, мій Бог, за очі,
Якими бачу все, що Ти створив.
Я знаю тих, для кого дні – як ночі,
Хто сонце бачить тільки в хвилях снів.

Я дякую Тобі, мій Бог, за руки,
Якими можу я тримати хліб,
Втирати сльозу в печальний час розлуки
І працювати можу на землі.

Я знаю тих, кого годують з ложки,
Хто сам не в змозі рук слабих підняти.
Я дякую, я дякую Тобі, мій Боже,
Як цю подяку більше передать?!

Я дякую Тобі, мій Бог, за ноги,
Якими я проходжу всі путі,
Бо ще лежать такі, кому дороги
Непройдені залишилися в житті.

Хто все життя прикутий до постелі,
Хто знає ту невимовну тугу,
Скорботу ту поламаної долі,
Печаль таку глибоку та важку.

Я дякую Тобі, мій Бог, за голос.
Тебе я завжди можу славить ним.
Бо є ж такі, кому весь світ навколо,
Як і вони, здається все німим.

Я дякую Тобі за хліб насущний,
Якого маєм вдосталь на столі.
Були часи важкі та неминучі,
Як люди помирали на Землі.

Як крихту хліба золотом вважали,
Шматочок той ділили багатьом.
Якби вони його тоді так мали,
Як маєм ми сьогодні за столом.

Я, Господи, молю за мирне небо,
Пошли нам спокій рідної землі.
О, як за все це дякувати треба,
За все, що Ти даруєш у житті.

Я дякую Тобі, мій Бог, за маму,
За добрі очі, лагідні уста.
За щедрі руки з теплими словами,
За те, що в мене мама ще жива.

Я знаю тих, хто сиротами гірко
Живуть без мами рідної в житті.
Я дякую, я дякую Тобі, Владико,
За все, що Ти даруєш у житті.

Однак я знаю: гірко так буває
Тобі, наш Спасе, любий наш Господь,
Що дякувати часто забуваєм
За те, що маєм ми – не має хтось.

За очі, руки, ноги, хліб насущний,
За небо, маму, світлі почуття.
Навчи, Господь, нас слабими устами
Хвалить Тебе усе своє життя.

Я дякую Тобі, мій Бог, за очі,
Якими бачу все, що Ти створив.
Хвалити прагну, дякувати хочу,
А Ти до мого серця говори!

Н. А.

БЛАГОСЛОВЕННИЙ ВИБІР

«Шануй свого батька та матір – така перша заповідь з обітницею, – щоб тобі було добре і щоб ти був довголітній на землі» (Ефес. 6:2, 3).

Дослідження свідчать: гармонія в сім'ї пов'язана з фізичним і ментальним здоров'ям, що сприяє довголіттю. Позитивні взаємини в родині передбачають повагу батьків до дітей, а також повагу дітей до батьків, послух їм. Це підтверджує наведена біблійна обітниця.

Повага до батьків настільки важлива, що це прописано в Десяти Заповідях (див. Вих. 20:12). Пророк Єремія говорить про значні благословення, які приносить послух батькам (див. Єрем. 35:18, 19). Соломон писав: **«Мудрий син любить батькову науку, а глузливиий не прислухається до повчання» (Прип. 13:1, сучасний переклад).**

Ісус різко засудив тих, хто шляхом хитрощів уникав виконання обов'язків щодо батьків (див. Матв. 15:3–9). Релігійні лідери на

той час вигадували способи обійти закони Бога. Вони використували поняття «корван» – дещо, присвячене Богові чи храму. Священники, фарисеї та книжники переводили в цей статус своє майно та гроші, щоб ніхто більше не міг ними скористатися. Коли мати й батько зверталися до сина по допомогу, він відповідав, що не може нічим допомогти, адже все, що має, тепер «корван». Це був юридичний прийом, який дозволяв не виконувати моральних зобов'язань.

Апостол Павло, описуючи моральне падіння людей останнього часу, згадує неслухняних батькам поряд із самолюбними, грошлюбними, чванливими, гордими, жорстокими, які не люблять добро, наклепниками, обмовниками, зрадниками (див. 2 Тим. 3:2–4).

Коли ми думаємо про те, як складно бути батьками, дбати про

всі потреби дітей і не завжди отримувати від них подяку у відповідь, то доходимо висновку, що діти повинні шанувати батьків, виявляючи любов і послух. Так, деякі батьки не люблять своїх дітей, навіть можуть завдавати їм шкоди, експлуатувати їх. Проте більшість правильно використовує свій авторитет і діє згідно з Божою волею.

Будьмо шанобливі до наших батьків, дотримуючись Божественного наказу: **«Діти, слухайтеся батьків у всьому, бо це до вподоби Господу» (Колос. 3:20).**

Наш Бог не затуляє вух для наших прохань; і якщо ми покладемося на Його Слово, Він вшанує нашу віру.

Наш Небесний Отець має тисячу способів для нашого забезпечення, про які нам нічого не відомо.

Я ВІДПОВІМ...

Віктор Самойленко

Це сталося, коли нашому старшому синові Олександрові виповнилося 8 років.

У 1996 році ми були покликані на паспорське служіння до міста Охтирка на Сумщині. Я пам'ятаю, як тоді в місті з'явилися перші білборди з рекламою велосипедів! Ось короткий опис: гірський велосипед, 16 швидкостей, «Хаффі» (Huffy). Ми, дорослі, не звертали на це особливої уваги. Проте наш син щодня в кожній молитві розповідав Богові, що він хоче мати такий велосипед. Навіть у молитві за столом він просив: «Господи, подаруй мені, будь ласка, гірський велосипед, 16 швидкостей, "Хаффі"». Наш Олександр молився про нього день у день, і так тривало кілька років.

Якось до нас у гості приїхали родичі, брат моєї дружини зі своєю родиною. І ось дядько каже нашому синові: «Сашку, ти молися не про гірський велосипед "Хаффі", бо у твого тата немає стільки грошей, він дуже дорогий. Молися про простий велосипед». Проте наш син старанно, з вірою продовжував молитися саме про цей гірський

велосипед. Невдовзі ми купили дітям велосипеди марки «Аіст» – прості, недорогі, але нові. А наш Олександр все одно продовжував молитися.

Настав 2000 рік. Група людей з нашої церкви організовувала поїздки для дітей на відпочинок до Німеччини на цілий місяць. Я навіть не мріяв про те, щоб поїхали мої діти, адже перевагу віддавали дітям з багатодітних та малозабезпечених сімей. Проте сталося так, що одна дівчинка захворіла, а за два дні вже був виїзд. Мені зателефонували з Києва й запропонували відправити в цю поїздку Сашка. Потрібно було дуже швидко оформити проїзний документ, і ми з Божою допомогою встигли.

Я проводжав сина, і біля автобуса він сказав: «Тату, я привезу із собою велосипед "Хаффі"». Через місяць я зустрів сина з поїздки, і він повідомив, що привезли велосипеди з Німеччини, вони зараз на митниці. У мене аж серце защемило, я вже почав хвилюватися й запитав: «А який?» Син відповів: «Гірський, 16 швидкостей, "Хаффі"»! Я був приголомшений!

Виявляється, допоки діти відпочивали протягом місяця, німці привозили різні велосипеди, щоб вони забрали їх із собою до України. Потім персонал проводив жеребкування, кому який велосипед дістанеться. З усієї кількості велосипедів був один новий гірський велосипед «Хаффі». І в цьому жеребкуванні він дістався нашому синові.

Привізши цей велосипед додому, ми згадали про чотири роки дитячої молитви. Нашому синові говорили: «Слухай, не молися про нього, тому що у твоїх батьків немає змоги придбати такий велосипед». Нашому Сашкові тоді було 12 років, і він отримав довгоочікувану відповідь від Господа на свою щирі молитву. Бог дивовижний!

І цей велосипед досі йому слугує. Олександр їздить на ньому, він у чудовому стані, хоч цьому двоколісному вже понад 20 років.

Наша сім'я часто згадує цей випадок, коли Бог відповів на молитву щирого дитячого серця та благословив нашого сина таким бажаним подарунком.

ГНІВНІ СЛОВА

Гнівні слова призводять до втрати почуття власної гідності. Яку шкоду сім'ї завдають спалахи гніву! Запальні слова породжують таку саму відповідь. Вони провокують людину на гнів і самовиправдання, але тим самим людина надіває собі на шию важке, непотрібне ярмо: усі злі слова згодом повернуться до неї, адже що посієш, те й пожнеш.

Промовляючи такі слова, люди потім відчувають сором, утрачають упевненість у собі та почуття власної гідності. Їх довго мучать докори сумління за нестриманість. Наскільки краще ніколи не вимовляти таких слів! Наскільки краще мати в серці єлей благодаті, не звертати уваги на провокації й усе зносити з християнською лагідністю та великодушністю.

А МОЖЕ, ПОЛАГОДИТИ?

Літню пару, яка прожила понад 50 років разом, запитали:

– Як вам удалося так довго залишатися разом?

– Мабуть, ми народилися й виростили ще в ті часи, коли зламані речі лагодили, а не викидали.

ЯК ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ, КОЛИ МИ В ЧУЖОМУ ДОМІ?

Діти зараз поведуться не найкращим чином, це нормальна реакція за тих умов, у яких вони опинилися. У нас часто немає сил, щоб адекватно реагувати на непослух дітей. Проте ми намагаємося.

Ситуацію ускладнює те, що багато хто з нас не вдома. Навколо чимало людей, яким можуть завжати крики та істерики нашої дитини. Що ж робити? Як виховувати дитину гуманно, коли немає сил і постійно переймаєшся, що якось ніяково?

1. Пам'ятайте, що у вашому пріоритеті має бути психічне здоров'я вашої дитини, а не «що люди скажуть».

2. Якщо поведінка дитини нестерпна, причина може бути не в дитині, а в умовах, у яких вона перебуває. Не треба її карати. Просто змініть підхід!

3. Окрім вас, нікому. Щоб ваша дитина поводитися «пристойно», потрібно організувати її дозвілля. Бавитися з нею, обіймати її, говорити, як ви її любите, розповідати цікаві історії та встановлювати межі дозволеного.

4. Заберіть гаджети. Не потрібно ними замінювати себе протягом усього дня. Ваша думка: «Ще нехай сьогодні подивиться, а завтра я вже приділю дитині час», – згубна. Бо якщо ваші діти проводять за гаджетами більш ніж дві години на день, то проблеми з поведінкою неминучі.

5. Не бійтеся істерик. Не придушуйте емоцій дитини, а працюйте з ними! Часто для встановлення дисципліни потрібно пережити декілька істерик, щоб дитина адаптувалася. Далі буде легше. Проте варто попередити інших людей, що кілька днів може бути «гучно», але ви все контролюєте, це потрібно для спокійного майбутнього.

6. Бажаєте дисциплінувати дошкільника? Грайте з ним. Дитина може грати за вашими правилами в повсякденному житті. Тобто це має бути цікаво та приємно.

7. Якщо вам ніяково за поведінку дитини, перепросіть. Попросіть вибачення в людей за незручності, але не тисніть на малюка! Тому що це ви не можете впоратися. Поведінка дитини – відповідальність батьків, а не дитини.

Допоможіть дітям бути переможцями! Бог ніжно ставиться до дітей. Він хоче, щоб вони щодня здобували перемоги. Зі свого боку уникайте таких слів і вчинків, які можуть викликати в дітей роздратування. І все ж таки малюків потрібно привчати до дисципліни й виправляти, коли вони роблять погані вчинки.

Хваліть, коли тільки можливо. Хваліть дітей, коли вони поведуться чемно, бо розумна похвала позитивно вплине на них. Ніколи не будьте буркотливими, але добрими, жалісливими, виявляйте християнську ввічливість, дякуючи й хвалячи дітей за допомогу, дивіться в їхні очі з любов'ю.

Марія Січинська

Те, що ми робимо, – результат того, чим ми є. Здебільшого наші життєві досвіди є результатом наших власних думок і вчинків.

Те, що ми робимо, – результат того, чим ми є. Здебільшого наші життєві досвіди є результатом наших власних думок і вчинків.

Про любов...
– У чому різниця між «подобається» і «люблю»?
– Коли вам подобається квітка, ви її зриваєте. А якщо ви любите квітку, ви щодня її поливаєте.

Бог створив шлюб і сім'ю, щоб люди мали таку необхідну їм компанію, у якій вони могли б відчути взаємозв'язок з такими самими, як вони. Хоч у цьому процесі є складні моменти, винагорода перевершує всі очікування. Цінують одне одного.

Віллі Олівер

СТРЕС: ЯК НАВЧИТИ МОЗОК ВІДПОЧИВАТИ?

Щоб людина вижила, будь-яка діяльність організму має змінюватися відпочинком. Для цього є активні та пасивні фази – періоди бадьорості та сну. Проте цього не достатньо. Протягом дня наше тіло потребує відпочинку. Уявіть, як ви почуватиметеся, якщо не присядете жодного разу за 12 годин.

Останні місяці наш мозок працює безупинно, не відпочиваючи навіть уві сні. Сновидіння повторюють денні страхи та тривоги. Важливо навчитися давати мозку перепочинки. Саме так ви збережете сили та здатність долати стрес без тяжких наслідків.

Чи замислювалися ви, навіщо потрібна інформація?

Щоб стати розумнішими?

Ейнштейн вважав, що інтелект вимірюється здатністю змінюватися. Тож інформація потрібна не для підживлення емоцій (страху, ненависті чи радості), а для прийняття правильних рішень. Скільки правильних рішень ми прийняли, нескінченно оновлюючи стрічку протягом останніх днів? Наші рішення будуть значно зваженішими, якщо ми привчимо себе до простих способів розумового відпочинку. Перегляд фільмів, прослуховування аудіо, читання книг, комп'ютерні ігри для мозку – чергове навантаження на виконавчу мережу. Водночас мережа пасивного режиму не може обробити вже отриману інформацію й розкласти все по полицях. Мозок буквально «закипає», а користі від цього жодної.

Я добре знаю стан «розплавленого» мозку після 10–12 годин безперервної розумової діяльності.

Коли ви зустрічаєте тих, хто обтяжений і пригнічений, хто не знає, куди звернутися, щоб отримати полегшення, докладіть усіх душевних сил, щоб допомогти їм. Немає на те Божої волі, щоб Його діти замикалися в собі, не виявляючи жодного інтересу до доброти тих, кому пощастило менше, ніж їм самим. Пам'ятайте, що Христос помер і за них також. Співчуття й доброта відкриють вам шлях до їхніх сердець, і ви зможете допомогти їм, надихнути їх надією та відвагою.

Після таких періодів просто втрачаєш здатність розумно мислити, глухнеш і сліпнеш. Тому перепочинки для мозку життєво необхідні.

Чим зарадити?

1. Споглядання.

Усім добре відомий стан «випадання із життєвого процесу», коли ви бездумно споглядаєте дерево за вікном або «замислилися» без думок. Це один з найкорисніших станів для відпочинку центральної нервової системи.

2. Монотонні нескладні фізичні дії.

Це може бути ходьба без цілі, дрібна моторика (перебирання пальцями дрібних деталей).

3. Слухання спокійної музики.

4. Упорядкування зовнішнього простору та хаосу в голові.

Ще одна рекомендація, щоб упоратися з тривогою. Використовуйте творче мислення. Не важливо, малюєте ви, пишете чи творчо виконуєте звичні справи. Творчість – антипод тривожним думкам. Креативне мислення поєднує мережу пасивного режиму (відпочинок для мозку), мережу виявлення значущості (фільтрація інформації) та виконавчу мережу (правильні рішення). Без творчості ці мережі ніколи не переплітаються.

Юлія Поливода

ПСАЛОМ 23

¹ Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду, –
² на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить! ³ Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості.
⁴ Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, – Твоє жезло й Твій посох – вони мене втішать!

⁵ Ти передо мною трапезу зготував при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша – то надмір пиття! ⁶ Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!

ОБІЙМІТЬ БЛИЖНЬОГО

Обіймь свого ближнього й скажіть йому:

• «Бог передбачив бальзам для кожної рани. Є Лікар... Просіть у Господа мудрості в кожній складній ситуації. У кожному випробуванні, у кожній скорботі благуйте Ісуса показати вам вихід, тоді ваші очі відкриються, ви зможете побачити ліки й застосувати до себе цілющу обітницю, записану в Його Слові. Ворог не зможе скувати вас смутком чи зневірою, ви матимете тверду віру, надію та мужність у Господі» (Вибрані вісті. Т. 2. С. 273, 274).

• «Що б ми робили без Спасителя в часи випробувань? Ангели-служителі оточують нас, щоб водою життя освіжити нашу душу, коли життєвий шлях наближається до кінця. Той, Хто є воскресіння і життя, дав обітницю, що померлі в Ісусі піднімуться з могил. Зазвучить труба – і мертві воскреснуть для життя, щоб уже ніколи не померти. Настане вічний ранок, бо в Божому Царстві ночі не буде» (Вибрані вісті. Т. 2. С. 250).

• «Тут часто руйнуються наші найкращі надії. Смерть забирає в нас близьких. Ми закриваємо їм очі, одягаємо в похоронний одяг і ховаємо. Проте надія підносить наш дух увись. Ми розлучаємося не навіки – ми зустрінемо своїх близьких, які заснули в Ісусі. Вони повстануть із землі ворога. Життєдавець гряде. Міриади святих ангелів супроводжують Його. Він звільняє від кайданів смерті, визволяє з полону могили, і уславлені бранці виходять – здорові, у нетлінній красі» (Вибрані вісті. Т. 2. С. 259, 260).

• «Ми співчуваємо всім, хто поховав і ховає своїх близьких... Ми співчуваємо дітям і членам сім'ї, які зазнали тяжкої втрати, і ми вказуємо вам на Ісуса – вашу єдину надію та втіху» (Вибрані вісті. Т. 2. С. 269).

«Той, Хто помер за гріхи світу, широко відчинить ворота раю для всіх, хто повірив у Нього. Невдовзі буде здобута перемога, і боротьба закінчиться. Невдовзі ми побачимо Того, на Кому зосереджені всі сподівання нашого життя. У Його присутності всі пережиті нами випробування та страждання зітруться з нашої пам'яті» (Пророки і царі. С. 731, 732).

Небезпечно!

Багато хто з нас уже знає, як розпізнати за звуком різні види зброї та якими повинні бути наші дії, щоб урятувати власне життя, а також життя людей, які перебувають поруч.

Найнебезпечніша для нас зброя – це ГРІХ! Діє нечутно. Уражає смертельно.

Дії: падай на коліна й молися. Спасає лише Голгофська жертва Христа!

Коли зіткнешся з будь-яким видом зброї, поквпся присвятити своє серце Ісусові! Любов Божа й віра в Ісуса Христа – єдиний шанс урятуватися від смерті.

«Хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде жити» (Івана 11:25).

«А хто не вірить, той уже засуджений, бо не повірив в Ім'я Єдинородного Божого Сина» (Івана 3:18).

«Не бійтеся тих, що вбиває тіло, душі ж убити не можуть; бійтеся більше того, хто може і душу, і тіло зазнати в геєні» (Матв. 10:28).

«І будуть вони воювати з тобою, та не переможуть тебе, бо Я із тобою, – говорить Господь, – щоб тебе рятувати!» (Єрем. 1:19).

Псалом 33:20–22

²⁰ Душа наша надію складає на Господа, – Він наша поміч і щит наш,
²¹ бо Ним радується наше серце, бо на Ймення святее Його ми надію кладемо!

²² Нехай Твоя милість, о Господи, буде на нас, коли покладемо надію на Тебе!

Отче, дякую...

24 лютого ... Одна із найулюбленіших моїх дат, день народження мого тата.

23 лютого я змонтувала відео – привітання для свого іменинника і вранці наступного дня планувала його привітати. Збиралася телефонувати йому, бо батьки проживають в іншій області. На світанку ми прокинулись від звуків вибухів... Ми жили в Бучі. Крізь сон я знайшла свій телефон, побачила тривожні повідомлення у Вайбері, в групі нашого будинку. Чоловікові почали телефонувати друзі. Важко було в це повірити... Російська федерація прийшла на нашу землю зі страшною повномасштабною війною.

Декілька годин потому я дізналася, що день народження мого тата міг стати датою його загибелі. На відстані 300 м від нього впала ракета, яку випустив ворожий літак. Тато в той час був на авто-

заправці. А ракета впала на мийку. Були жертви... На жаль, одному чоловікові відірвало ноги.

Коли я про це дізналася, я в сльозах впала на коліна та почала молитися, невпинно дякуючи Богові, що зберіг життя моєму татові. Господь подарував йому другий день народження. Слава Богу!

Яна Хорошко

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск – директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва Лариса Качмар

Богословська експертиза доктор богослов'я Ігор Корещук

Відповідальний редактор Яна Хорошко

Коректори Ганна Борисовська Олена Мехоношина

Дизайн та верстка Артур Аптер

Фотографії ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк Тамара Грицюк

Підписано до друку 15.04.2022 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Одержувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA75380805000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Свідоцтво про державну реєстрацію Серія КВ №8176 від 03.12.2003

Дізнайся більше на:

lifesource.ua

Контактні дані розповсюджувача:

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

ДЛЯ
ВСІЄЇ
СІМ'Ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

* Можлива
оплата картою
«ЄПідтримка»

